

El dia 27 de febrer de 1960, mossèn Ramon Muntanyola i Llorac, fill d'Espluga de Francolí, que tenia aleshores 43 anys, succeïa mossèn Llauredó prenent possessió del càrrec el dia de Sant Josep. La rebuda escèptica dels saluencs que pocs dies abans s'aviem manifestat contraris al canvi davant les portes de l'església, els deixa bocabadats i perplexes quan escolten les seves primeres paraules "senzilles i tendres" con diu el poeta, en llengua vernacle, la parla dels nostres pares.

La seva al·lèrgia al nacional-catolicisme fa que nous conceptes envaeixin un vocabulari quasi prohibit, i per la majoria de saluencs ignorat i desconegut, "llibertat, mare, català, pau, amic, poesia". I en pocs dies la gent del poble es fa càrrec que el nou rector era ben preparat per portar endavant aquella "Cafarnaüm" que ell defineix com "un cul de món i un munt de culs".

Aviat entra en relació amb els saluencs i rebé tot seguit l'afecte de tothom. Home inquiet i d'anar per feina, es disposà a construir la Pila Baptismal l'any 1961, planejant tot seguit l'ampliació del temple, amb dues naus laterals que creuaven la nau central a nivell de l'altar major. La realització de les obres es començà l'any 1962 edificant-se en els terrenys propietat de la rectoria la nau esquerra, fent-hi una porta que donava al jardí i permetia la sortida al carrer Ponent. Uns anys després va comprar una part de l'edifici veí de "la Bona Estada" i va fer construir en els terrenys del jardí la nau dreta amb una sortida directa al carrer Mestral. Aquesta adquisició li va permetre construir també la volta lateral dreta de la capella i de la sagristia.

Les obres d'ampliació de l'església van ésser fetes pels constructors saluencs: Ginovart, Salceda i Cherta. I les despeses foren sufragades pels feligresos en les campanyes de "La Rajola", "El Guix", "El Dia del Totxo", "El Dia de la Teula" "La Campanya contra el dèficit", "El Dia de la Fusta" etc.

En aquells inicis es rodejava de joves que l'ajudàvem i sovint fèiem petar xerrades intranscendents; recordo que un dia quan recomptaven els diners d'una d'aquestes campanyes, l'hi vaig dir que deuria ser molt, molt ric, amb tant de diners i em va contestar, "Tu si que ets ric, perquè tens uns pares que t'estimen. Quan deixis d'estimar i ningú t'estimi, no seràs ric".

No va tardar gaire a córrer arreu de la comarca la seva fama que traspassaria totes les barreres, i les seves prèdiques de verb fàcil i senzill omplien contínuament església de gom a gom. Va saber ordenar la convivència d'aquesta *Babel* sense frecs ni malentesos, i va establir el servei de misses en francès, anglès i alemany, i assegurà la regularitat d'aquestes convidant a sacerdots estrangers, facilitant-los vacances de quinze dies amb estada i viatges pagats.

La seva producció literària fou abundant, tant en poesia com en prosa i Salou seria el bressol dels seus millors poemes. La seva obra més coneguda és "*Vidal i Barraquer, Cardenal de la pau*", biografia del cardenal, i publicà alguns llibres de poemes d'entre els quals es poden destacar "*Romiatge per la terra*" (1959) i "*Eixàrcia*" (1963) rebent l'any 1968 la "Viola d'or i argent" als Jocs Florals de la Llengua Catalana celebrats a Zurich pel seu poema "*Salerm d'avui*", obtenint aquest mateix guardó l'any 1972 a Ginebra.

La seva capacitat de treball i el seu esperit de servei varen fer que el 15 d'Agost de 1961, Festa Major de Salou es posés la primera pedra d'una gran obra social a la localitat, "*Els habitatges de Santa Maria del Mar*". Era el primer pas per l'inici de la construcció d'un conjunt d'habitatges que permetrien als saluencs mes poc dotats econòmicament de poder gaudir d'un habitatge digne.

Sota la seva direcció va aconseguir que els joves s'ajuntessin per fer diverses obres de teatre com "Els Pastorets" i solia desitjar uns bons Nadals als seus feligresos amb "nadales" com aquesta de l'any 1972

"Voldria ser el Pastoret,
escàs d'argent i de roba,
que en oir la Bona Nova
oblidà la son i el fred,
preguè el camí de la Cova,
i retornà amb el cor net.
Voldria ser el Pastoret."

Durant tot aquest temps s'havia produït un creixement urbanístic molt important a Salou i sobre tot als voltants de la urbanització "Salou Mediterrània". La distància física entre aquesta nova zona de creixement i església era important i obligaria que en un local prefabricat instal·la on es trobava l'edifici Formentor l'any 1967, s'apropessin les celebracions religioses als feligresos d'aquell entorn, un amic seu, el mossèn Josep Gil i Riba que estiuejava a Salou s'encarregà d'ajudar-lo'

L'any 1972 mossèn Josep Martorell i Cornudella, fill de Vilaplana, va ésser anomenat oficialment col·laborador seu i regirà finalment els destins d'aquesta nova església. Mantindrien una relació intensa, doncs la seva predilecció per la literatura i la cultura autòctona en especial, havien establert forts lligams afectius entre ells. L'any 1973 al carrer Major en front de la Plaça Catalunya s'inaugurava la nova "*Església de sant Ramon*", bastida per l'aportació econòmica dels feligresos' però que Mn. Ramon Muntanyola no pot veure acabada, perquè el dia 10 de setembre de 1973 després d'una llarga malaltia, conformat amb els sants sacraments i la benedicció apostòlica, se'n va a la casa del Pare.

L'any 1993 l'Associació d'Amics i Admiradors de mossèn Muntanyola instal·la un monument a la seva memorial a plaça que ja porta el seu nom, i l'any 1998 l'Ajuntament de Salou el nomena fill adoptiu.